

# MICHAEL CONNELLY

## IZBA V PLAMENŮCH



# IZBA V PLAMEŇOCH



Michael Connelly

---

# IZBA V PLAMENŮCH

Z angličtiny preložil Patrick Frank

**slovar**

Copyright © 2014 by Hieronymus, Inc.  
This edition published by arrangement with Little, Brown,  
and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.  
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,  
spol. s r. o., Bratislava 2015  
Translation © Patrick Frank 2015

**ISBN 978-80-556-1381-9**

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa  
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi  
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými  
a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom  
súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne,  
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Túto knihu venujem detektívovi Rickovi Jacksonovi  
s vďakou za všetko, čo urobil pre Mesto anjelov.*

*Dúfam, že druhá penzia mu už vydrží.  
Len im daj!*



# 1

---

Boschovi to pripadalo ako úplne absurdné mučenie zmučeného. Corazonová sa skláňala nad oceľovým stolom, ruky v zakrvavených rukaviciach mala ponorené hlboko do jeho trupu a pracovala na ňom s pinzetou a nástrojom s dlhou čepeľou, ktorému hovorila „nôž na maslo“. Bola drobná a musela stáť na špičkách, aby nástrojmi dosiahla, kam treba. Bokmi sa opierala o hranu stola, aby sa mohla poriadne zaprieť.

Harryho na tom desivom výjave trápiť najmä to, že toto telo už zohavili aj toľkokrát v minulosti. Chýbali mu obe nohy, jedna ruka od pleca... Jazvy po operáciách boli staré, no akosi stále vyzerali červené a surové. Muž mal ústa otvorené v nemom výkriku a oči vyvrátené nahor, akoby hľadal milosť Božiu. Bosch v hĺbke duše vedel, že mŕtvi sú mŕtvi a krutosti života ich už netrápia, no aj tak mal sto chutí kričať: Čo je veľa, to je veľa! Kedy sa to už konečne skončí? Nemali by sa útrapy života končiť smrťou!?

Nahlas však nepovedal vôbec nič. Mlčky tam stál a sledoval to ako stokrát v minulosti. Jeho pohoršenie a túžba zastaviť ďalšie týranie Orlanda Merceda bledli v porovnaní s potrebou získať projektil, ktorý sa mu Corazonová pokúšala vydolovať z chrbtice.

Po chvíli snaženia sa spustila opäť na päty, aby nabrala sily. Sťažka pritom vydýchla a na chvíľu si celkom zahmlila chránič na tvári. Pozrela sa cez zahmlený plast na Boscha.

„Už to skoro mám,“ vyhlásila. „Jedno ti môžem povedať hneď – celkom chápem, prečo ju nevybrali už vtedy. Museli by prepíliť celú T-dvanástku.“

Iba mlčky prikývol. Vedel, že hovorí o jednom zo stavcov.

Obrátila sa k stolu s rozloženými nástrojmi.

„Potrebujem ešte...“ zamyslela sa.



„Nôž na maslo“ odložila do ocelevej výlevky, v ktorej neprestajne prúdila voda, a ľavou rukou prešla ponad nástroje, kým si z nich nevybrala dlhé tenké dláto. Potom sa znova pustila do práce vo vyprázdnenom trupe mŕtveho. Črevá aj orgány mu už predtým vybrali a odvážili, takže z neho ostal iba prázdny obal s vylámanými rebrami. Znova sa postavila na špičky a celou váhou sa zaprela do dláta. Tentoraz sa jej konečne podarilo vypáčiť guľku z chrbtice. Harry počul, ako buchoce v hrudnom koši.

„Mám ju!“

Vytiahla ruky z dutej mŕtvol, odložila dláto a ostriekala pinzetu hadicou napojenou na stôl. Potom ho zdvihla, aby si nález mohla prezrieť zblízka. Šliapla na tlačidlo nahrávania na zemi a začala hovoriť do záznamu.

„Zo stavca T-dvanásť sme vyňali projektil. Je v poškodenom stave s výrazným sploštením na jednom konci. Vyfotografujem ho a odovzdám detektívovi Hieronymovi Boschovi z Oddelenia neuzavretých prípadov losangeleskej polície.“

Opäť šliapla na tlačidlo nahrávania a ukončila záznam. Potom sa usmiala cez plastový chránič tváre.

„Prepáč, Harry. Vieš, ako mi záleží na detailoch.“

„Netušil som, že si ho ešte pamätáš.“

S Corazonovou mal kedysi krátky románik, bolo to však dávno a málokto poznal jeho celé meno.

„Ale isteže si ho pamätám,“ ohradila sa navonok.

Vyžarovala z nej takmer až aura pokory, ktorú v sebe predtým nenosila. Teresa Corazonová bola karieristka a napokon sa jej podarilo dosiahnuť aj najvyššiu metu, po ktorej bažila – miesto súdnej lekárky okresu Los Angeles so všetkými vymoženosťami vrátane televíznej reality šou. Keď sa však dostanete do čela štátnej inštitúcie, stávate sa politikom, a politici niekedy upadnú do nemilosti. Teresa narázila tak tvrdo, že dopadla tam, odkiaľ začínala – na miesto zástupkyne koronera zavalenej prípadmi ako všetci ostatní. Ešteže jej nechali vlastnú pitevňu. Nateraz.

Zobrala projektil k pultu, kde ho vyfotografovala a označila nezmazateľným čiernym perom. Bosch už mal pripravené malé plastové vrecúško. Hodila ho doň a obaja podpísali prevod, aby mali jasne zdokumentované pohyby dôkazového materiálu. Harry si prezrel zdeformovanú

guľku vo vrecúšku. Napriek deformácii videl, že to bude kaliber .308, čo znamená, že ju vystrelili z pušky. Ak je to tak, potom práve získal dôležitú novú informáciu.

„Ostaneš aj na zvyšok, alebo si chcel iba toto?“

Pýtala sa ho tak, akoby medzi nimi ešte stále niečo bolo. Harry podvihol vrecúško s projektilom.

„Asi by som to mal čím skôr rozbehnúť. Tento prípad je pod riadnym drobnohľadom.“

„Jasné. Tak to teda dokončím sama. Čo je vlastne s tvojou partnerkou? Neboli ste ešte na chodbe spolu?“

„Musela si niekam zavolať.“

„Aha. No vidíš, a ja som si myslela, že nám chce dožičiť na chvíľu súkromie. Ty si jej o nás nehovoril?“

Usmiala sa a zažmurkala. Harry rozpačito odvrátil zrak.

„Nie, Teresa. Vieš, že o takých veciach nerozprávam.“

Corazonová prikývla.

„Nikdy si o nich nehovoril. Si muž, ktorý si chráni svoje tajomstvá.“

Obrátil sa k nej.

„Snažím sa,“ povedal. „Okrem toho, už je to dávno.“

„A plameň už dávno vyhasol, čo?“

Radšej sa vrátil k tomu, prečo prišiel.

„Vráťme sa k veci – nenašla si nič, čo by odporovalo správe z nemocnice, nemám pravdu?“

Pokrútila hlavou. Aj ona vedela rýchlo prejsť k práci.

„Nie, nič, čo by jej odporovalo. Sepsa alebo otrava krvi, ako sa jej hovorí. Môžeš to dať do vyhlásenia pre tlač.“

„A nemáš problém spojiť ju s tou streľbou? Mohla by si to potvrdiť na súde?“

Prikývla, skôr ako vôbec dopovedal.

„Pán Merced zomrel na otravu krvi, ako príčinu smrti však uvádzam zavinenie inou osobou. Toto je vražda, ktorá trvala desať rokov, Harry, a rada to potvrdím pred porotou. Dúfam, že ti tá guľka pomôže chytiť páchatela.“

Aj Harry prikývol a zovrel v dlani vrecúško s projektilom.

„Ja tiež,“ povedal.

# 2

---

Na prízemie sa odviezol výťahom. Okres v posledných rokoch investoval do renovácie Úradu koronera tridsať miliónov dolárov, no výťahy sa v ňom vliekli rovnako pomaly ako predtým. Luciu Sotovú našiel pri zadnej nakladacej rampe. Opierala sa o prázdny vozík a hľadela do telefónu. Bola drobná, s peknými proporciami a nanajvýš päťdesiatimi kilami. Nosila štýlový oblek, ktorý si v poslednej dobe obľúbilo mnoho detektívok. Vďaka nemu mohla nosiť zbraň na opasku a nie v kabelke. Vyžarovala z neho moc a autorita, ktorú by nedokázali sprostredkovať žiadne dámske šaty. Bol tmavohnedý a pod ním mala krémovú blúzku. Pekne ladila s jej hnedastou pleťou.

Keď k nej prišiel, zdvihla zrak a vzpriamila sa ako deco, ktoré prichytili pri nejakom darebáctve.

„Mám ho,“ povedal Bosch.

Ukázal jej vrecúško s projektilom. Zobrala ho do ruky a chvíľu si ho prezerala. Spoza nej prišla dvojica nosičov, ktorí odtlačili prázdny vozík k dverám takzvanej Veľkej krypty. Bola to nová prístavba s centrálnym chladením veľká ako supermarket, v ktorej sa skladovali všetky mŕtvolý čakajúce na pitvu.

„Je veľký,“ poznamenala.

Bosch prikývol.

„A dlhý,“ dodal. „Myslím, že budeme pátrať po puške.“

„Ale inak je vo veľmi zlom stave,“ pokračovala. „Celý sa sploštil.“

„Myslím, že ho ostalo dosť na porovnanie,“ povedal jej Harry. „Dosť, aby sa na nás mohlo usmiať šťastie.“

Muži za Sotovou otvorili dvere Veľkej krypty, aby cez ne mohli pretlačiť vozík. Mladá detektívka sa zvrtila práve včas,

letmo zazrela interiér obrovskej miestnosti s nekonečnými radmi štvorposchodových oceľových políc. Mŕtvi na nich ležali v nepriehľadných plastových plachtách, spod ktorých im trčali holé nohy. Visačky na palcoch sa trepotali v neprestajnom prievane z chladiaceho systému.

Rýchlo sa odvrátila. Tvár mala bledú ako stena.

„Si v poriadku?“ spýtal sa jej Harry.

„Ale áno,“ odvetila. „Iba sa mi to hnuší.“

„V skutočnosti to je veľké zlepšenie. Kedysi tu mali mŕtvolu po chodbách. Po rušnom víkende niekedy aj jednu na druhej. Niekedy to tu riadne smrdelo.“

Zdvihla ruku, aby zastavila ďalšie prípadné opisy.

„Prosím... Už sme tu skončili?“

„Áno.“

Bosch vykročil k dverám. Sotová šla za ním. Mala vo zvyku držať sa o krok či dva vzadu. Nevedel, či je to z úcty k jeho veku alebo pre niečo iné, napríklad pre nedostatočnú sebaistotu. Namieril si to k schodom na konci rampy. Bola to skratka na parkovisko.

„Kam ideme?“ vyzvedala Sotová.

„Berieme guľku na balistiku,“ odvetil. „Máme šťastie – majú deň otvorených dverí, takže nám ju možno aj hneď spracujú. Potom si na Hollenbeckovej vyzdvihneme spis a dôkazy. Odteraz je ten prípad náš.“

„Dobre.“

Zišli po schodoch a vykročili krížom cez parkovisko pre personál. Návštevy mali vyhradené miesto na druhej strane budovy.

„Vybavila si si ten hovor?“ spýtal sa Bosch.

„Čo?“ nechápala Sotová.

„Vravela si, že musíš niekam volať.“

„Aha, jasné. Áno. Pardon.“

„V pohode. Vybavila si si to?“

„Áno. Vďaka.“

Tipoval, že nikam nevolala. Mal podozrenie, že sa len chcela vyhnúť pitve, lebo ešte nikdy nevidela, ako vyberajú z tela orgány. Bola nová nielen na oddelení neuzavretých prípadov, ale aj vo vyšetrovaní vražd ako takom. Toto bol tretí prípad, na ktorom pracovala s Harrym, no prvý, ktorý bol dosť čerstvý na pitvu. Keď sa prihlásila na odložené

prípady, zrejme nerátala so sledovaním pitiev naživo. Vizualna a pachová stránka boli najhoršie z toho všetkého, na čo si pri tejto práci musíte zvyknúť. Staré prípady zvyčajne eliminujú jedno aj druhé.

Za posledné roky v Los Angeles razantne klesali všetky druhy kriminality a najvýraznejšie sa to prejavilo práve na vraždách. Pre políciu to znamenalo zmenu priorít a postupov pri vyšetrovaní. Keďže nových prípadov bolo čoraz menej, velenie začalo klásť oveľa väčší dôraz na objasnenie starých. Za posledných päťdesiat rokov v meste zomrelo násilnou smrťou vyše desaťtisíc ľudí, takže práce bolo viac než dosť. Oddelenie neuzavretých prípadov sa za posledný rok rozrástlo na takmer trojnásobok a získalo vlastné vedenie vrátane kapitána a dvoch poručíkov. Presunuli doň mnoho ostrieľaných detektívov z centrálnej divízie vražd a z ďalších častí elitnej jednotky pre najzávažnejšie zločiny s oficiálnym názvom „Divízia lúpeží a vražd“. Okrem nich tam však poslali aj skupinu mladých detektívov s minimálnymi skúsenosťami z vyšetrovania. Filozofiou deviateho poschodia – kancelárie policajného prezidenta – bolo, že polícia musí fungovať v novom svete s novými technológiami a prístupmi. Aj keď nič neprekonať solídnu vyšetrovateľskú prácu, rovnako nie je nič zlé na jej kombinácii s novými pohľadmi a odlišnými životnými skúsenosťami.

Títo nováčikovia – niektorí im pohŕdavo hovorili „uchá“ – sa na toto elitné oddelenie dostali z najrôznejších dôvodov od politických konexií cez konkrétne skúsenosti a schopnosti až po odmenu za hrdinstvo vo výkone služby. Jeden z nich pracoval v oddelení IT siete nemocníc, potom sa dal k policajtom a zásadne prispel k vyriešeniu vraždy spáchannej pomocou počítačového systému na predpisovanie liečiv. Iný študoval chémiu na prestížne Rhodesovo štipendium. Jeden detektív dokonca pracoval ako vyšetrovateľ národného policajného zboru na Haiti.

Sotová mala iba dvadsaťosem a na políciu nastúpila len pred piatimi rokmi. Mala takzvané „hladké rukávy“ – bez jediného pásika hodnosti – a medzi detektívov ju katapultovali dve veci. Po prvé, bola to Hispánka a hovorila rovnako plynule po anglicky aj po španielsky. No a po druhé, postup medzi detektívov si vydobyla aj klasickým spôsobom,

keď sa zo dňa na deň stala mediálnou senzáciou po fatálnej prestrelke s lupičmi v obchode s alkoholom vo štvrti Pico-Union. S partnerom sa tam postavili štvorici ozbrojencov. Jej partner pritom zahynul, ona však dvoch zastrelila a zvyšných dvoch zadržala, kým na miesto nedorazili posily zo špeciálnej jednotky. Lupiči boli členmi „Trinástej ulice“ – jedného z najnásilnejších gangov v meste, a jej hrdinstvo sa dostalo na titulné strany novín, internetové stránky aj televízne obrazovky. Policajný prezident Gregory Malins jej následne udelil policajné vyznamenanie za statočnosť. Jej partner dostal rovnaké, ibaže in memoriam.

Kapitán George Crowder, nový veliteľ oddelenia neuza-vretých prípadov, došiel k záveru, že s novou krvou sa najlepšie vyrovná tak, keď každého z nováčikov prideli za partnera jednému z veteránov. Bosch bol najstarší a mal aj najviac odpracovaných rokov. Preto mu prideli najmladšiu a najmenej skúsenú partnerku – Sotovú.

„Harry, si starý profík,“ vysvetlil mu Crowder. „Chcem, aby si na to ucho dozrel.“

Bosch nebol bohvieaký nadšený, že mu pripomínajú vek a postavenie, inak mu to však nijako výrazne neprekážalo. Vstupoval do svojho posledného roka služby na polícii, lebo podľa zmluvy „KVP“ mal pevne stanovený dátum, kedy musí definitívne odísť. Každý deň bol preňho darom z nebies. Každá hodina bola ako diamant – rovnako cenná ako všetko na tejto zemi. Vraavel si, že by bolo celkom fajn, keby mohol kariéru ukončiť tým, že svoje skúsenosti odovzdá neskúsenému nástupcovi, ktorý potom bude pokračovať v jeho diele. Keď mu Crowder oznámil, že jeho partnerkou bude Sotová, potešil sa. Ako všetci kolegovia, aj on počul o jej odvahe pri tej prestrelke. Sám vedel, aké to je, zabíť niekoho pri výkone služby a zažiť smrť vlastného partnera. Dobré chápal zmes žiaľu a pocitov viny, ktoré Sotová trápia. Tušil, že spolu budú vychádzať a že z nej môže vychovať dobrú vyšetrovatelku.

Spojenie s Luciou so sebou nieslo aj príjemnú výhodu. Je žena – a tak sa nemusel na cestách deliť o izbu. Každý dostal svoju vlastnú. Bolo to výborné. Pri práci na starých prípadoch sa nečakane veľa cestuje. Tí, ktorí si myslia, že sa im prepiekla vražda, často odídu z mesta v nádeji, že spolu so

vzdialenosťou od miesta zločinu rastie aj pravdepodobnosť, že uniknú miestnej polícii. Teraz sa mohol tešiť na zvyšok práce bez toho, aby sa musel s niektorým z detektívov deliť o kúpeľňu a o záchod, zažívať jeho chrápanie či iné nepríjemné emisie v lacnej hotelovej izbe.

Sotová možno neváhala, keď mala v stiesnenej uličke zlejšť vytrhnúť zbraň proti presile, no sledovať neživo pitvu bolo niečo celkom iné. Vyzerala nesvoja už od chvíle, keď jej ráno oznámil, že majú nový prípad a musia ísť do Úradu koronera na pitvu. Jej prvou otázkou bolo, či sa na nej musia zúčastniť obaja detektívi z vyšetrovacieho tímu. Pri väčšine starých prípadov je telo dávno v zemi a pitvú sa nanajvýš staré záznamy a dôkazy. Oddelenie neuzavretých prípadov jej umožnilo pracovať na najvážnejších prípadoch – vraždách – bez toho, aby musela vidieť jedinu pitvu či priame miesto činu.

Alebo to tak aspoň vyzeralo, kým Bosch ráno nedostal od Crowdera nový prípad.

Kapitán sa ho spýtal, či čítal ranné vydanie *Los Angeles Times* a Harry odvetil, že nie. Bolo to v súlade s dlhou tradíciou nedôvery medzi policajnými zložkami a predstaviteľmi médií.

Nato mu kapitán porozprával o článku na titulnej strane, ktorý preňho a Sotovú znamenal nový prípad. Kým ho Bosch počúval, otvoril notebook a prešiel na stránku týchto novín, kde sa daný materiál takisto prebojoval na popredné miesto.

V novinách písali o smrti Orlanda Merceda. Ten sa pred desiatimi rokmi v Los Angeles preslávil ako obeť – neúmyselný terč streľby na Mariachi Plaza v Boyle Heights. Projektil, ktorý ho zasiahol do brucha, priletel na námestie od Pleasant Avenue, zrejme ako zatúlaná strela nejakej gangsterskej nehody.

K činu došlo v sobotu o štvrtej popoludní. Merced mal v tom čase tridsaťjeden rokov a hral v kapele štýlu *mariachi* na päťstrunovom nástroji menom *vihuela*, bez ktorého sa nezaobíde žiadne teleso zamerané na tradičnú mexickú hudbu. On a traja jeho spoluhráči neboli na „námestí muzikantov“ sami – bolo tam hneď niekoľko podobných kapiel a hudobníkov čakajúcich na ponuku práce – na vystúpenie

v reštaurácii, na oslavu *quinceañera* alebo možno svadbu na poslednú chvíľu. Merced bol statný muž s tučným bruchom a projektil, ktorý ho zasiahol, akoby priletel odnikiaľ. Prerazil mahagónové ozvučné dosky nástroja, vletel mu do brucha a zastavil sa až o chrbticu.

Bola by z neho iba ďalšia v rade obetí tohto mesta, ktoré si zaslúžia minimálnu pozornosť – tridsaťsekundový šot na anglickom televíznom kanáli, štyri odseky v *Los Angeles Times*, možno trochu viac v španielskych médiách.

Zmenil to jediný drobný zvrat osudu. Tri mesiace pred streľbou Merced hral so svojou kapelou Los Reyes Jalisco na svadbe poslanca mestského zastupiteľstva Armanda Zeyasa, ktorý sa chystal kandidovať za starostu.

Merced streľbu prežil. Guľka mu poškodila chrbticu, spravila z neho paraplegika a zároveň symbol. Ako kampan na obrátkach, Zeyas ho vozil na všetky svoje politické akcie a stretnutia s voličmi. Využil ho ako symbol zanedbanosti, ktorou trpia komunity východného Los Angeles. Kriminalita tam bola vysoká a policajná práca slabá – ešte stále nechytali ani toho, čo zmrazil Merceda. Gangy beztrestne vyčíňali po uliciach, základné mestské služby zostávali a dávno naplánované projekty, napríklad predĺženie Zlatej trasy metra, sa neprestajne odkladali. Zeyas sľuboval, že to ako starosta od základu zmení. Podarilo sa mu tým vyčleniť zo zástupu konkurenčných kandidátov, dostať sa do užšieho výberu a napokon vyhrať. Merced bol celý čas po jeho boku. Sedel vedľa neho na invalidnom vozíku oblečený v klasickom mexickom kroji, niekedy dokonca aj v z krvavenej košeli, v ktorej ho postrelili.

Zeyas sa udržal pri moci dve volebné obdobia. Východné Los Angeles sa tešilo väčšej pozornosti mesta aj polície. Kriminalita klesla. Predĺžila sa Zlatá trasa metra, dokonca aj so stanicou priamo pod Mariachi Plaza, a starosta sa vyhrieval na výslni svojich úspechov. Človeka, ktorý zmrazil Orlanda Merceda, však nikdy nechytali a projektil v chrbtici si postupne vyžadoval ďalšiu a ďalšiu daň. Infekcie viedli k množstvu hospitalizácií a operačných zákrokov. Najprv prišiel o nohu, potom o druhú. Nakoniec, akoby to všetko nestačilo, mu museli amputovať aj ruku, ktorou kedysi tak zručne brnkal na svojom nástroji.



No a potom zomrel.

„Loptička je na našej strane kurtu,“ povedal Boschovi Crowder. „Je mi jedno, čo sa píše v tých prekliatych novinách. Stále je na nás, či to bola vražda, alebo nie. Ak sa jeho smrť dá lekárske pripísať streľbe spreď desiatich rokov, potom máme prípad a ty s Lucy na ňom zapracuješ.“

„Rozumiem.“

„Pitva však musí jasne povedať, že ide o vraždu. Inak to celé zomiera spolu s Mercedom.“

„Jasné.“

Bosch nemal v úmysle prípad odmietnuť, lebo vedel, že sa mu kráti čas. Zároveň však musel premýšľať, prečo to vyšetrovanie Crowder prideliť práve jemu a Sotovej. Od začiatku tam bolo podozrenie, že to má na svedomí niektorý z miestnych gangstrov. To však znamenalo, že sa policajti zamerajú na Biely plot a ďalšie prominentné gangy z východu mesta, ktoré sa pohybujú po Boyle Heights. V podstate išlo o prípad v španielčine. Sotová ju síce mala za materský jazyk, no on na tom bol oveľa horšie. Vedel si objednať v pojazdnom mexickom bufete aj prikázať zadržanému, aby si klakol a dal ruky za hlavu, rozhodne však nehovoril po španielsky dosť dobre, aby v tom jazyku mohol viesť zložité výpovede svedkov a výsluchy podozrivých. To by musela robiť Lucy a podľa jeho názoru na to ešte jednoducho nemala. Na oddelení boli prinajmenšom dve dvojice vyšetrovateľov s väčšími skúsenosťami a jazykovými znalosťami. Crowder si mohol vybrať jednu z nich.

Skutočnosť, že nedal prednosť jednoznačnejšej a logickejšej voľbe, v Harrym vzbudzovala podozrenie. Na jednej strane bolo možné, že príkaz na nasadenie jeho so Sotovou prišiel zhora. Išlo o mediálne citlivý prípad a Sotová ako hrdinka policajného zboru mohla vyvolávať pozitívne reakcie. Temnejšia možnosť spočívala v tom, že sa Crowder možno snaží, aby vyšetrovanie stroskotalo a verejne oslabilo rozhodnutie policajného prezidenta spájať v ONP veteránov s nováčikmi. Nejedno ostrieľaný detektív dúfal, že sa dostane na elitné oddelenie, a keď sa tam napokon dostali mladí a neskúsení, radoví policajti to niesli dosť ťažko. Crowder možno dúfal, že takto dokáže znemožniť nadradenie aj jeho rozhodnutia.

Keď zahli za roh a ocitli sa na parkovisku pre návštevy, rozhodol sa dať nateraz špekulácie o Crowderových motívoch nabok. Miesto nich sa potreboval zamyslieť nad plánom na dnešný deň. Uvedomil si, že sú necelé dva kilometre od Hollenbeckovej policajnej stanice a ešte menej od Mariachi Plaza. Mohli ísť po Mission Street na First Street a odíť popod diaľnicu 101. Dalo sa to zvládnuť za necelých desať minút. Rozhodol sa zmeniť poradie zastávok, ktoré predtým vravel Sotovej.

Na polceste k autu ktosi za nimi zakričal jej meno. Harry sa zvrhol a uvidel, ako k nim pomedzi autá kľučkuje žena s bezdrôtovým mikrofónom. Za ňou sa snažil udržať tempo kameraman.

„Doriti!“ zahrešil.

Obzrel sa, či tam nie sú aj ďalší. Niekoľko – asi Corazonová – dal tip novinárom.

Tú ženu už niekde videl, no nevedel si spomenúť, či v správach, alebo na tlačovke. Nepoznal sa s ňou však osobne a ona nepoznala jeho. Šla s mikrofónom priamo k Sotovej. Z pohľadu médií to bola oveľa zaujímavejšia osoba. Aspoň teda v poslednom čase.

„Pani detektívka, som Katie Ashtonová z Piateho kanála. Spomínate si na mňa?“

„No... Myslím...“

„Klasifikovali už smrť Orlanda Merceda oficiálne ako vraždu?“

„Ešte nie,“ odvetil rýchlo Bosch, aj keď bol mimo záberu.

Kamera aj reportérka sa obrátili k nemu. To nechcel. Netúžil sa dostať do správ, ale potreboval byť v prípade aspoň o pár krokov pred novinármi.

„Úrad koronera zhodnotí lekárske záznamy pána Merceda a na základe výsledkov potom rozhodne. Dúfame, že to bude čo najskôr.“

„Znamená to opätovné vyšetrovanie strelby na Orlanda Merceda?“

„Prípád je stále otvorený. Momentálne vám k tomu nemôžeme povedať nič viac.“

Ashtonová sa bez ďalších otázok obrátila o deväťdesiat stupňov doprava a strčila mikrofón pod nos Sotovej.

„Pani detektívka, po prestrelke v Pico-Unione ste dostali policajné vyznamenanie za statočnosť. Už naťahujete kohút na toho, kto zastrelil Orlanda Merceda?“

Sotová sa chvíľu tvárila zaskočene, potom odvetila: „Nenaťahujem kohút na nikoho.“

Bosch sa pretlačil okolo kameramana, ktorý sa presunul k Ashtonovej lavici, aby mal lepší záber. Dostal sa k Lucii a nasmeroval ju k autu.

„To je všetko,“ vyhlásil. „Nijaké ďalšie komentáre. Ak chcete ešte niečo, zavolajte na tlačové oddelenie.“

Nechali novinárku s kameramanom na mieste a rýchlo odišli do auta. Harry sa posadil za volant.

„Dobrá odpoveď,“ poznamenal, keď otáčal kľúčom v zapalovaní.

„Ako to myslíš?“ spýtala sa Sotová.

„Myslím to, ako si vravela, že na nikoho nenaťahuješ kohút.“

„Aha.“

Vyšli na Mission Street a vyrazili po nej na juh. Pár križoviek od Úradu koronera Bosch zatiahol k obrubníku a zastal. Potom natrčil k Sotovej ruku.

„Ukáž mi na sekundu mobil,“ prikázal jej.

„Čože?“ nechápala.

„Daj mi svoj mobil. Keď som šiel na pitvu, vravela si, že musíš vybaviť nejaký telefonát. Chcem vedieť, či si nevolala tej novinárke. Nemôžem pracovať s partnerkou, čo do nášho médiám.“

„Nie, Harry. Ja som jej nevolala.“

„Dobre. Tak mi ukáž mobil.“

Podráždene mu ho podala. Bol to iPhone, rovnaký ako Harryho. Otvoril históriu hovorov. Od včerajšieho rána nevolala vôbec nikam. Posledný prijatý telefonát bol od neho samého, keď jej ráno oznamoval, že majú nový prípad.

„Poslala si jej esemesku?“

Otvoril príslušnú aplikáciu a zistil, že posledná SMS išla akejsi Adriane. Bola po španielsky. Ukázal ju partnerke.

„Kto je to? Čo jej píšeš?“

„Je to priateľka. Pozri sa, jednoducho som tam nechcela ísť, jasné?“

Pozrel sa na ňu.

„Kam? O čom to...“

„Na tú pitvu. Nechcela som sa na to pozerieť.“

„Takže si mi klamala?“

„Je mi to ľúto, Harry. Je to trápne. Myslím, že by som to nezvládla.“

Vrátil jej mobil.

„Už mi neklam, Lucia.“

Pozrel sa do spätného zrkadla a opäť vyrazil. Obaja mlčali, až kým nedošli na First Street. Bosch sa nepresunul do ľavého odbočovacieho pruhu a Sotová si uvedomila, že nejdú s projektilom do Regionálneho kriminalistického laboratória.

„Kam ideme?“

„Sme neďaleko, tak som si vravel, že si najprv chvíľu prezrieme Mariachi Plaza a potom zájdeme na Hollenbeckovu po spis.“

„Jasné. A čo balistika?“

„Tú vybavíme neskôr. Týka sa to tej prestrelky? Myslím, ako si nechcela ísť na pitvu.“

„Nie. Teda, neviem. Skrátka som sa na to nechcela pozerieť. To je všetko.“

Nateraz to nechal tak. O dve minúty neskôr sa dostali k Mariachi Plaza, kde však už stáli dve televízne dodávky so satelitmi pripravenými na živé vysielanie.

„Predbehli nás,“ oznámil. „Vrátíme sa sem neskôr.“

Bez zastavenia prešiel okolo námestia. O necelý kilometer ďalej došli k Hollenbeckovej stanici. Bola úplne nová, moderná, so sklenenými panelmi, ktoré odrážali slnko na všetky strany. Pripomínala skôr sídlo veľkej firmy ako sídlo policajnej divízie. Bosch odbočil na parkovisko pre návštevy a vypol motor.

„Toto bude fajnové,“ vyhlásil.

„Ako to myslíš?“

„Uvidíš.“